

A megemlékezés szövege:

Szepesi Gusztáv 1939. július 17-én, ma 75 éve született Miskolcon, Szedunka Gusztáv néven.

A Borsod megyei Sajószentpéteren nőtt fel, ahol édesapja üvegfúvó az Üvegyárban. 1953-ban végez a helyi 1. számú Állami Általános Iskolában (ma Kossuth Lajos Általános Iskola). 1956-ban, Ózdon, a 102. számú Ipari Szakmunkásképző Intézetben (ma Bolyai Farkas Szakképző Iskola) szerzett esztergályos képesítést. 1956-ban a Sajószentpéteri Építő csapatában kezdte pályafutását. Nevelőedzője Kolumbán Dezső volt. 1958-ban a szintén Sajószentpéteren működő és játszó, nagyhírű, de sajnos időközben megszűnt Borsodi Bányász csapatához igazolt. 1959-ig játszott Sajószentpéteren. Innen került 1959-ben Tatabányára, ahol a Bányászban lett élvonalbeli játékos. 1969-ig szerepelt az első csapatban.

Tagja az 1964-ben, Tokióban olimpiai aranyérmes csapatnak. A Marokkó ellen 6:0 arányban első mérkőzésen és a Csehszlovákia ellen 2:1 arányban megnyert döntőn játszott a csapatban. Előtte az olimpiai válogatott afrikai túráján játszott a csapat mind a négy győztes mérkőzésén, majd a három olimpiai selejtező mérkőzésén.

A magyar „A” válogatottban 5 alkalommal szerepelt 1965 és 1966 között. 1965-ben kétszer lépett pályára a címeres mezben. Bécsben, Ausztria ellen debütált (1-0), majd Budapesten Olaszország következett (2-1). Mindkét meccsen jobbhátvédet játszott. 1966-ban a világbajnokságon lépett újra pályára. Első csoportmérkőzésen Portugália ellen (1-3) Sóvári nem remekelt és Baróti Lajos hosszas gondolkodás után adott bizalmat Szepesinek a következő Brazília elleni mérkőzésen, eredeti posztján, balhátvédként. A felejtethetetlen játékkal 3-1-es magyar győzelmet hozó mérkőzésen az egész csapat kiválóan játszott. A Népsport korabeli tudósítása az alábbiakat írta játékaról: „Szepesit látva nem hittünk a szemünknek. Úgy leradírozta Garrinchát, mintha a pályán sem lett volna!” Ekkor világbajnoki 6. helyezést szerzett a csapattal.

Az ezt követő két világbajnoki mérkőzésen is ő szerepelt: Bulgária (3-1), Szovjetunió (1-2). Ezt követően soha többet nem volt válogatott.

1967-ben súlyos térd sérülést szenvedett és két műtét után sem lett már olyan, mint azelőtt. Visszavonulása után 30 évesen Tatabányán, a Városi Sportiskolában oktatott futballt. A gyerekek nagyon szerették, de a vezetők bizalmát nem élvezte. Később a Tatai Honvéd Rákóczi SE edzője. Az 1977/78-as bajnokságban a Borsodi Bányász edzője. Majd a Tatabányai Szénbányák Vállalat nagyegyházi bányüzemében szállítási felvigyázó. Később 37 évesen telepőr lett Nagyegyházán, miután teljesen elszakadt a labdarúgástól.

1987. június 5-én, Tatabányán hunyt el agyvérzés következtében.

A kiváló labdarúgó emlékét Tatabányán, a Bányászváros Újtelepi temetőben található 12. számú díszsír hely őrzi.

A Farkasréti temetőben az elhunyt olimpiai bajnokok emlékhelye, a Testnevelési Egyetemen és az V. kerületi Olimpiai Parkban található olimpiai bajnokok emlékfala, valamint a Puskás Ferenc stadion toronyépülete előtt található MLSZ emlékmű is őrzi nevét.

Sajószentpéteren, a volt Borsodi Bányász, ma a Sajószentpéteri Városi SE pályáját róla nevezték el. A sporttelepen emléktábla is őrzi emlékét.

2005-ben Tatabányán Ezüst Turul díjat kapott posztumusz, Gelei Józseffel és Csernai Tiborral közösen.